

**[Korsgaard.]**

mener jeg, kun forklares ved, at man vil have alle Muligheder parate for det Tilfældes Skyld, at vi skulde faa et Valg. Man maa vel mene, at der er tilstrækkelig mange Vælgere, der ikke kan gennemskue Forslaget og altsaa vil kunne mene, at man baade kan tilstræbe en lav Rente i dette Land og samtidig kan ønske at faa fat i disse infame Kapitalister, som der skal findes nogle Stykker af endnu. Det er muligt, det er et saadant Ræsonnement, der anstilles, men at det skulde give noget større Udbytte ved et kommende Valg, kan jeg dog ikke tænke mig.

Alt i alt vil jeg altsaa sige, at vi fra konservativ Side vedstaar vort Tilbud om at medvirke til en direkte Skat, svarende til Halvdelen af de indirekte Skatter, der er vedtaget for at skaffe Balance paa Finansloven for i Aar, og jeg for mit Vedkommende vil være med til at regne de 10 Mill. Kr., som kommer fra indirekte Beskatning i det kommende Aar, med til indeværende Finansaar, dog naturligvis under den Forudsætning, at de posteres saaledes paa den kommende Finanslov, at de overføres, om jeg saa maa sige, til det Aar, vi nu er i. Under denne Forudsætning mener jeg, vi i og for sig har bundet os til 7½ Mill. Kr. i direkte Skatter, men paa det Grundlag, her er foreslaaet, kan jeg forsikre den højtærede Finansminister, at han ikke ved konservativ Hjælp faar dem.

**Jørgen Jørgensen (Lejre):** De foreliggende Lovforslag er jo et Led i Bestræbelserne for at skaffe Dækning paa indeværende Aars Finanslov. Begge Forslagene har været drøftet her i Tinget tidligere, og jeg kan henholde mig til, hvad jeg den Gang har sagt. Jeg ønsker kun at udtale, at man maa vist ikke tro, at Kapitalen i dette Land kan blive fri for at bære sin Part af de Byrder, der hviler over os.

Til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der nu saa stærkt fremhævede Vanskeligheder, som vil opstaa, hvis man beskatter Kapitalen paa de to Maader, her er foreslaaet, vil jeg gerne sige, at vi foreslaar jo kun at føre Formueskatteloven tilbage til den Skikkelse, hvori det ærede Medlem Hr. N. Neergaard selv gennemførte den, og det kan dog ikke kaldes revolutionært, at man tilbyder den tidligere Finansminister at føre Loven tilbage til den Skikkelse, hvori han i 1922 selv gennemførte den. Ingen vil heller kunne sige, at Formuerne i Dag med Hensyn til deres Købeevne er daarligere stillet, end de var i 1922. Jeg ønsker derfor

overfor det ærede Medlem at sige, at den Behøjdelse skal han ikke rette mod os. Den Kritik, det ærede Medlem retter mod Formueskatten, retter han mod sig selv, thi vi fører kun Loven tilbage til den Skikkelse, hvori han selv har faaet den gennemført i Rigsdagen, og vi kan ikke erkende, at der siden 1922 er sket noget, der kan begrunde, at man nu skal tage lempeligere paa Formuerne, end man skulde den Gang. Det ærede Medlem burde ogsaa, naar han taler om de Vanskeligheder, der vil følge med dette Lovforslags Vedtagelse, nævne, at det kun rent undtagelsesvis berører Formuer paa under 100 000 Kr. Alle Formuer under 100 000 Kr. har ved Bestemmelserne om, at Indkomsten skal have en vis Højde, før den kan beskattes, faaet en Lempelse, der i al Almindelighed vil betyde, at de ikke faar nogen Skattensættelse efter Loven af 1927. Det vil altsaa sige, at det, det her drejer sig om, i alt væsentligt er Formuer paa over 100 000 Kr., og for deres Vedkommende ønsker vi kun Beskatningen ført tilbage til den Højde, den havde efter det ærede Medlems Skattelov af 1922.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vendte sig derefter meget stærkt mod den foreslaaede Renteskat. Jeg synes, det i denne Forbindelse bør oplyses, at denne Renteskat er meget beskeden. Det ærede Medlem fremhævede stærkt de store Formuers Vanskeligheder, hvis denne Skat gennemføres, men jeg vil dog heroverfor minde om, at en Formue paa 20 000 Kr. med 5 pCt. Rente, som altsaa giver en Renteindtægt af 1 000 Kr., efter det foreliggende Lovforslag skal have en Skat paa 25 Kr. Det ærede Medlem maa undskylde mig, jeg tror ikke, at Sparsommelighedsansens i den Grad krænktes derved, at den paagældende ikke skulde ønske yderligere at opspare. Naar en Formue paa 50 000 Kr., der giver en Renteindtægt paa 2 500 Kr., skal have en Skat paa 52 Kr. 50 Ø., kan jeg heller ikke erkende, at dette skulde være af saa gennemgribende Betydning, at Sparsommeligheden skulde ødelægges af den Grund. Jeg vil derfor mene, at det er meget velbegrundet, at Kapitalen kommer til at bære sin Part af de Byrder, som i Øjeblikket maa bæres. Princippet i Beskatning af Renteindtægt er gennemført andre Steder, hvor man har været meget tilfreds dermed, og Princippet er jo godkendt hos os i Skatteloven af 1903 gennem Kildeartsbeskatningen, idet man netop er gaaet ud fra, at Indtægt af Kapital er en Indtægt af særlig Art, som kan begrunde, at denne Indtægt beskattes højere end anden Indtægt.